

Musti

Illustration: R. Koivu

Sagodikt av Zacharias Topelius
Första gången publicerad i EOS 1854

Nykarlebyveckan 2020
Dikten är bearbetad av personalen vid
Nykarleby stadsbibliotek

Nykarleby
400
År
Oskarby

Musti av Zacharias Topelius

Såg du vid stora skogens bryn
ett litet hus ej långt från byn?
Två goda syskon, Frans och Marie, bodde där
och deras mamma kär.

Den vackra herrgården såg man nog
där borta, på andra sidan sjö och skog.
Där hade barnen vuxit opp
i överflöd och hopp.

Sin pappa de miste, så inom kort
måste gården säljas bort.
Med mamman de små till slut
till torpet måste flytta ut.

På herrgården var det överflöd,
men i torpet var det brist och nöd.
Den rike grannen var så hård
mot dem, som ägt hans gård.

Men en vän så fanns här än,
med hungrig mage, också den,
och vita tänder hade han;
han var en pudelhund så grann.

Nog hade han som ung också
fått äta kött, då och då
men nu så tog han saken kallt
och morrade och svalt.

Så länge han var ung och stark,
kom han hem från skog och mark
än med en hare fångad upp,
än med en tjädertupp.

Han viftade med svansen höjd
och slickade sig om munnen nöjd,
tills alla del av steken fått,
då fick även han sin lott.

Men nu var Musti gammal re'n
och hade ej så kvicka ben,
nu fick han slicka om sin nos,
när steken flög sin kos.

Nu var det knappt med Mustis mat.
Men ändå var han god kamrat;
han följde barnen överallt
och morrade och svalt.

Men mamma tog det mycket hårt,
för henne blev det alltför svårt.
Att inget bröd åt Musti ha
och kunna sköta honom bra.

Och fast hon länge med sig stred,
och fast det nog i hjärtat sved,
så tog hon Musti med och gick,
han följde henne kvick.

Till herrgården kom hon om en stund.
– Säg, herre, vill ni ha min hund?
Han är så snäll och på våra fat,
finns idag nu ingen mat.

Den rike herren log och sa:
– Låt gå, nog kan jag en hund ha.
Där har ni pengar, gå er väg!
Vad vill ni mera, säg?

Och mamman gick då hem och grät,
och barnen i sin ensamhet,
de snyftade vid kojans dörr,
där Musti legat förr.

– Gråt inte, kära barn, sa mor,
nu Musti som en herre bor,
nu får han äta mjölk och gröt
och mången kaka söt.

Och när hon sade, hördes re`n
ett krafande på dörrn och sen
ett morrande, så välbekant,
att. . . var det riktigt sant?

Ja, det var Musti, det var han,
han själv och ingen ann`!
Han hade rymt från kött och bröd
till gamla hemmets nöd.

Musti var så fin och trogen,
Därför sprang han genom skogen.
Och ville hellre svälta, än
att överge en vän.

Och barnen skrek så högt av skratt,
och Musti skällde glatt.
Men mor strök bort en tår
och sade: – Musti tillbaka går!

Ja, Musti ska tillbaka gå
till den, som honom köpt; seså!
Det hjälpte ej, han leddes bort
till herrgården inom kort.

Men Musti kom tillbaka. Än
tre gånger fördes han igen,
fick både stek och stryk - så nej,
där stannade vår Musti ej.

Och tredje gången, liksom förr,
han kraftrade på torpets dörr.
I mun, en brödkaka så rund,
bar denna kloka, trogna hund.

Han lade den vid barnens fot,
som för att mildra mammans hot,
liksom att säga: – Ingen nöd!
Nog skall jag skaffa bröd!

Då tog mamman Musti med och gick
Till herrgården med beslutsam blick.
och sade: – Era pengar tag,
men Musti, han behåller jag.

Den rike mannen, när han förstod,
så blev han rörd och god
Han sade: - Att trogen vara uti nöd
är mer än guld och bröd.

Och sen så sade han än mer:
– Nu vill jag vara snäll mot er,
varje dag ska ni få korgen full
för trogne Mustis skull.

I torpet blev det mycket fröjd,
och Musti morrade förnöjd.
Nu har Musti morrat ut,
och nu är sagan slut.